

cosa no s'ha fet bé, i han demanat disculpes. Malament! Quan una obra és necessària, s'ha de fer. A més, les riuades sovint arrasen i modifiquen la llera de manera natural. Els practicants de filies clorofil·liques farien bé de mirar-se la façana sud del pont de Pedra. Potser no han vist mai les lletres en bronze que en commemoren la inauguració, de brutes que estan.

Política i informació | Algunes coses haurem après (quasi) tots en aquests mesos dramàtics: ens hem adaptat a nous ritmes i mètodes de treball, hem apreciat la importància de l'espai físic, del temps i de les relacions humanes i, sobretot, hem constatat que podem ser solidaris. És innegable que alguns polítics i funcionaris de nivell han pres decisions contradictòries i ineficaces. Fins a cert punt és comprensible, perquè han hagut d'improvisar i confiar en dades canviants i no sempre fiables. No tenen perdó, però, certs veterans de la política que, en comptes d'aportar la seva experiència (és un dir) per col·laborar en la lluita contra la pandèmia, aprofiten per insultar per sistema, a imitació de columnistes mercenaris. La manca d'ètica, aquí, té un curiós efecte: la gent es posa mascareta però n'hi ha que s'han tret, obscenament, la màscara. Mentrestant, hi ha periodistes que confessen haver tingut problemes per accedir a les seves fonts habituals o per obtenir imatges de la primera línia de lluita contra el virus. És, també fins a cert punt, comprensible per raons sanitàries. Però el ball de xifres d'afectats que els mitjans han hagut d'empassar-se i, de retop, els lectors, no té justificació racional. A Girona (que en el fons és un poble gros) ens coneixem tots, i potser les properes Mosques de la Informació (el guardó valoratiu anual del Col·legi de Periodistes) posaran algun càrrec en evidència. Ens cal més formació i menys desinformació.

Un virus erràtic | També hem après que cal filtrar al màxim les informacions de tota mena, tant si venen de l'Administració com dels mitjans o de les xarxes socials. M'incloc en la llista dels il·lusos que creien, al principi, que tot això de la COVID-19 era una grip forta i para de comptar. Doncs no: comptem-ho, però en dades reals de l'Idescat a 27 de maig, quan escric

això: 222 morts al Gironès (11,45 per cada deu mil habitants); a la Garrotxa, 94 defuncions (16,32 per cada deu mil habitants, una ràtio encara més alta). I a la Cerdanya, sortosament, zero defuncions, tot i que no hi fa gaire calor, que segons deien mata el virus... Massa factors per explicar un papu d'evolució tan erràtica com vil.

EL PLA DE L'ESTANY

Text i foto > XAVIER XARGAY

En temps de coronavirus (2) | Sense que serveixi de precedent i amb el compromís de no tornar-hi, vull començar amb una grolleria: «Sabeu per què les dones aparquen malament? Doncs perquè se'ls ha fet creure que tres dits junts són trenta centímetres». Òbviament, la grolleria no és de contingut sexual, sinó repetir el tòpic del mal aparcar que tenen les dones i, sobretot, creure que es deixen entabanar fàcilment. L'anècdota ve a tomb perquè en aquests dies de desescalada, als supermercats banyolins la suposada incapacitat femenina s'ha tornat una flagrant estupidesa generalitzada que redueix els dos metres a un pam o pam i mig. No tothom, és cert, però he vist un munt de pares i mares, fills i filles, i esperits sants inclosos, que es passaven les distàncies de seguretat per l'arc de triomf, que parlaven amb un conegut agafant-lo pel colze, que s'aturaven a mig passadís i hi impedièen el pas en les dues direccions. Em diuen que a les terrasses de la plaça Major hi havia tanta gent com a la Festa Major de la Sardana. I que, tot i que Banyoles, tradicionalment, és una ciutat esportiva, han augmentat exponencialment els practicants a la vora de l'estany. Si a això afegim que els polítics nacionals i estatals semblen estar més pendents d'estratègies i publicitats i esbrancades de saltamarges (de raval o de zona alta) que no pas de governar, que surt en Bargalló fotent pena a TV3, quan sento opinadors afirmant que el món serà meravellós després de la COVID-19 (amb D de desembre denigrant), o que aprendrem a ser solidaris i a prioritzar allò que és de debò important, he de mirar l'armari dels medicaments per confirmar que no m'he pres res que

no em tocava. Mentrestant, els ajuntaments de Camós i Sant Miquel ofereixen espais per al curs vinent, Banyoles aprova penjar la bandera LGTBI, han tapat un radar a Palol de Revardit (en zona no perillosa, però sí molt rendible) i han instal·lat una antena fàlica també a Palol per estar ben connectats. I mentrestant, també, es fa quotidià i normal un oxímoron com és la *nova normalitat*. He de buscar solució a l'armari dels medicaments, perquè si no, no podré complir la promesa que he fet a la primera frase.

>> Encara hi ha qui sembla creure's que tres dits junts fan trenta centímetres.

LA SELVA

Text i foto > JOAN DOMÈNECH

Lloret de Mar: el Casinet i la pandèmia | Com ha passat arreu del país, la pandèmia ha impedit les activitats que havia programat el Club Marina Casinet: conferències, el XXV Concurs de Pintura Ràpida i el sopar de socis. Ha tirat endavant, però, l'edició del llibre que anualment edita l'entitat. Si a final d'estiu es pot fer el sopar, es presentarà llavors. A reserva del dia oportú, podem avançar que aquest volum trenta-dos de la col·lecció del Club Marina, titulat enguany *L'atractiu d'Amèrica*, divulga les biografies del banquer emigrat a l'Havana Narcís Gelats; del canonge Narcís Domènech, que exercí a Santo Domingo; de l'actor Pere Codina Mont, que està enterrat al panteó d'homes il·lustres de Buenos Aires; de destacats elements de la nissaga dels Botet, amb *americanos* i lletraferits, i del pròcer Joan Baptista Fàbregas, format a Amèrica però que reeixí en tornar a Catalunya, al capdavant de l'empresa Ford Motor Ibèrica.

>> Desconvocatòria d'una de les activitats programades pel Club Marina Casinet.

Blanes: equilibris municipals | A la vila marinera de Ruyra, la crisi sanitària i econòmica ha acabat de desballestar l'estabilitat municipal, atesa la composició del consistori. El grup que en forma el govern (ERC i Blanes Podem) té deu regidors del total de vint-i-un. Dels que estan a l'oposició, el PSC té cinc regidors; Junts per Catalunya, tres, i Ciutadans, tres més, amb la particularitat, però, que un dels membres de la darrera formació se n'ha donat de baixa i forma part, ara, del grup no adscrit. Com dèiem, les decisions que s'han de prendre per acabar de resoldre la situació derivada del coronavirus, sobre la mateixa temporada turística, actes, terrasses, taxes, formalització d'una pòlissa de crèdit, etc., estan sempre pendents d'un vot, que és com dir d'un fil. I la deserció de l'edil José Antonio Morcillo, de Ciutadans, ajuda o complica a resoldre les coses. Depèn de com i quan. Cada ple és un cas.

Santa Coloma de Farners. XIV Beca de Recerca | Un altre dels processos que, en el moment d'escriure aquesta crònica, ha quedat entorpit per l'estat d'alarma derivat de la COVID-19 és el de la concessió de la XIV Beca de Recerca del Consell Comarcal de la Selva, promoguda pel Centre d'Estudis Selvatans, la convocatòria de la qual s'acabava el mes d'abril i s'ha hagut de prorrogar un temps. L'esmentada beca està destinada a fomentar la investigació i divulgació en els camps de la història, la geografia, l'economia, l'antropologia, l'art, etc. sobre la comarca històrica de la Selva, i està dotada amb un premi de cinc mil euros fraccionats en diverses parts, la darrera de les quals es fa efectiva quan ja s'ha enllestit tota la investigació. Un jurat format per cinc persones vinculades als organismes convocants i a l'especialitat que tracti la beca dictaminen sobre

els treballs presentats i un tutor en fa el seguiment posterior, a partir dels sis mesos del moment de concessió de la beca. Aquesta, evidentment, es pot rescindir si el treball no respon al que enuncien les bases. Ens consta que, a l'hora de tancar aquesta informació, ja s'hi havien presentat alguns treballs de notable interès.

LA CERDANYA

Text i foto > SANDRA ADAM

La Cerdanya diu adeu al seu fotògraf | El darrer 2 de juny ens va deixar Emili Giménez García a seixanta-quatre anys. Per a aquells que no el coneguin, Emili va ser el fotògraf de la Cerdanya. Amb el seu objectiu va captar-ne paisatges, pobles, racons insospitats i també la gent. A través de les seves imatges, publicades en premsa i a les xarxes socials, ens ha ensenyat a mirar amb uns altres ulls la comarca. Es poden destacar moltes coses de la feina d'Emili, però m'agradaria parlar sobretot de la seva generositat. Amb les seves fotografies va complaure veïns, associacions i entitats, però el més important i una prova de la seva benevolència és que va entregar el seu fons fotogràfic a l'Arxiu Comarcal de la Cerdanya. Es tracta d'un fons de més de 270.000 fotografies que recullen la història gràfica de la Cerdanya dels darrers vint anys. Avui dia, aquest fons té un valor excepcional, i en el futur tindrà un valor incalculable. Emili mereixia més reconeixement en vida i hem fet tard. Ara ens toca portar el seu nom i les seves imatges cap al futur, per tal que les noves generacions de cerdans puguin gaudir de la capacitat artística de qui va ser el fotògraf de la Cerdanya.

La brossa de l'estany | A començament d'any, l'Ajuntament de Puigcerdà va buidar l'estany per capturar les espècies invasores que n'havien malmès l'ecosistema. Buidar l'estany no es fa cada dia i, per tant, quan es fa és bo aprofitar per reparar-ne les parts malmeses i treure'n la brossa que s'hi ha anat dipositant al llarg dels anys. La manca de previsió i organització coherent ha convertit aquesta operació en un despropòsit. Per diverses raons, l'estany ha estat buit durant cinc me-

sos, en què els cignes, ànecs i oques que hi habiten no han tingut aigua. Durant el confinament més estricte, era comprensible que no s'hi treballés, però un cop aixecades les restriccions, calia reprendre'n les tasques de manteniment. Malauradament no s'aprofità l'oportunitat i l'estany es va tornar a omplir deixant-hi bona part de la brossa i sense treure'n el llot. L'estany mereix ser un dels atractius turístics de Puigcerdà. En cal un projecte de remodelació i arranjament urgent. Un cop més, s'ha perdut una oportunitat per millorar-ne l'aspecte i sobretot per sanejar-ne l'espai.

>> L'estany de Puigcerdà, buit, el març de 2020.

EL RIPOLLÈS

Text i foto > EUSEBI PUIGDEMUNT

La crònica del Ripollès d'aquesta edició, escrita a final de maig, està marcada per un abans i un després: l'abans i el després del confinament. Què han comportat per a la comarca els dies que hem passat confinats? Doncs, òbviament, una colla d'actes suspesos, ajornats o molt deslluïts.

La Festa Major de Sant Eudald de Ripoll es va haver de celebrar de manera virtual, i en va ser l'estrella la cançó «Sant Eudald, tots confinats», de la jove ripollesa Cristina Espinosa. Sense moure'ns de la capital comarcal, la Festa de la Llana i del Casament de Pagès es va haver de viure també virtualment: es van penjar fotografies a la xarxa amb l'etiqueta #llanaconfinada per mantenir-la viva. Malgrat l'entrebanc que ha suposat el confinament per a la doble celebració, l'organització ja treballa per poder-la dur a terme més endavant, fent-la coincidir amb la Fira Catalana de l'Ovella.

La Festa Major Petita de Setcases es va reduir a la mínima expressió; la Fes-